

บุรุษลึกลับ

เรื่องสั้นชุดใหม่

เมืองหลวง แคว้นตงหลิง

ได้ต้นอิง* เวลาที่ซูอิงนั่งผ่อนคลาบบนเก้าอี้หวาย ในมือถือสมุดบัญชีร้านอินซู หากยามนี้มีคนนอกมาเห็นคงตกใจจนลูกตาแทบหลุดจากเบ้า เพราะร้านอินซูในเวลานี้ไม่ใช่ร้านค้าธรรมดาๆ ในแคว้นตงหลิง ทุกคนรู้ว่าด้วยระยะเวลาเพียงหกปี ร้านอินซูได้พลิกโฉมจากห้องตัดเย็บเล็กๆ ขนาดหนึ่งห้องมาเป็นร้านค้าใหญ่โตอันดับต้นๆ ดังเช่นทุกวันนี้ ทั้งยังมีสาขากระจายไปทั่วแคว้น ทว่าเหตุใดสมุดบัญชีของร้านจึงไปอยู่ในมือสาวน้อยผู้งดงามนางนี้เล่า มิหนำซ้ำยังใช้ระบบบัญชีคู่อย่างโลกปัจจุบันอีกด้วย

หญิงวัยห้าสิบปีผู้หนึ่งยืนนอบน้อมอยู่ข้างกายซูอิง นางคือหลงจู้คนปัจจุบันของร้านอินซู

“คุณหนู ระยะนี้ระวังตัวด้วยนะเจ้าคะ มีคนตามสืบเบื่องหลังร้านอินซูอีกแล้ว ถึงข้าจะพอหลอกล่อเอาตัวรอดไปได้ แต่ป้องกันไว้ก่อนย่อมดีกว่าเจ้าคะ”

ดวงตาคู่สวยของซูอิงฉายประกายเย็นชา ทว่าเพียงครู่เดียวนางก็แสดงท่าทางเกียจคร้านเช่นเดิม “ไม่เป็นไร ผู้ใดจะคิดเล่าว่าเจ้าของกิจการร้านอินซูอันเลื่องชื่อจะเป็นคุณหนูรองแห่งจวนอัครเสนาบดีผู้โง่เขลา ไม่มีคนเอ็นดูเช่นข้า”

ชื่อร้านอินซูนี้ เมื่อสลับตำแหน่งตัวอักษรแล้วจะออกเสียงคล้ายชื่อ “ซูอิง”

ทว่ายอมไม่มีผู้ใดคิดว่าร้านค้าแห่งนี้มีความเกี่ยวข้องกับคุณหนูรองผู้ขลาดเขลา แห่งจวนอัครเสนาบดีเป็นแน่

“เจ้าไปสืบเบื่องหลังร้านเตี้ยอู่มากให้ละเอียด” ดวงตาดำกลับใต้คิ้วงามของ ชูอิงเปล่งประกายอาภรณ์ ราวกระบี่คมที่ชักออกจากฝัก

คนแรกที่ชูอิงสงสัยว่าตามสืบเรื่องของนาง ก็คือร้านเตี้ยอู่มากๆ ก็โผล่มา ชับเคียงกับร้านอื่นช้อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย หากอีกฝ่ายเพียงเดินตามความคิดนาง แสงหาผลประโยชน์ร่วมกับนาง ช่วยกันขยายตลาดสร้างความยิ่งใหญ่แล้ว นาง ย่อมไม่มีปัญหา แต่หากคนผู้นั้นคิดร้ายหมายจะแทนที่นางละก็...ดวงตาของชูอิง บริสุทธิ์ดุจน้ำ เยือกเย็นราวน้ำแข็ง ทว่าริมฝีปากกลับโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มเสียดสี

ชูอิงเดินนำลวีเหิน สาวใช้คนสนิทออกทางประตูใหญ่อย่างงามสง่า โดยมี หลงจู้จ้าวตามมาส่ง

บนถนน เสียงที่ชูอิงคุ้นเคยดังแว่วมา นางจึงชะลอฝีเท้าเล็กน้อย

“ชุดนี้งามเหลือเกิน ผู้ออกแบบช่างเป็นอัจฉริยะโดยแท้! พวกเจ้าดูสิ แค่การเก็บเอวสองข้าง กับสายรัดเอวสองเส้นนี้ก็ทำให้คนใส่ดูอรชรอ่อนแอ งามสง่าไม่เหมือนผู้ใดแล้ว” เสียงอ่อนเยาว์นั้นลอยมาจากห้องรับรองพิเศษ

“งามมากจริง ๆ ทั้งการออกแบบการตัดเย็บ พวกช่างเสื้อในจวนไม่มีทาง ทำได้เช่นนี้แน่ แต่ราคาออกจะสูงไปหน่อยกระมัง” อีกเสียงเอ่ยรับ

“ราคาสูงที่ใดกัน ใ้ป้ายทองลดราคาแล้วเหลือเพียงหนึ่งร้อยตำลึงเท่านั้น!” หญิงสาวคนแรกขยับขึ้นก่อนพูดต่ออย่างอารมณ์ดี “ก็เพราะว่าแพงมิใช่หรือ คนที่มีปัญญาใส่จึงมีจำนวนแค่น้อยมือ หรือเจ้าคิดว่าผู้ใดก็ใส่ได้แล้ว”

หญิงสาวคนที่สองถามหญิงสาวคนแรกกลับอย่างขุ่นเคืองระคนขบขัน “แล้วเจ้าใส่ได้หรือ เงินหนึ่งร้อยตำลึงนี้เจ้าเสกขึ้นได้ตามใจหรือ หากข้าจำไม่ผิด คุณหนูสามสกุลซู เจ้ามีเงินใช้รายเดือนเพียงสิบตำลึงเท่านั้น เจ้าไปเอาเงินมาจาก ที่ใดมากมาย”

หญิงสาวคนแรกล่าพองใจ ทว่าไม่พูดอะไร

หญิงสาวคนที่สองปลั่งนางยิ้ม ๆ แล้วพูดแผงนัย “หรือจะเป็นทรัพย์สิน ที่มารดาของพี่รองเจ้าทิ้งไว้...”

“พอที! ห้ามเจ้าพูดเหลวไหลเด็ดขาด หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ข้าจะฉีกปากเจ้าซะ” หญิงสาวคนแรกแสรังท่าทีโมโห ทว่าไม่ได้ปฏิเสธ

ที่รองอย่างนั้นหรือ ชูอิงยืนนิ่งอยู่เป็นนาน ดวงตาเคร่งขรึมผุดประกาย ทนาวะเยือก นางยกมุมปากขึ้นทันใด สั่งการหลงจู๊จ้าวแล้วหมุนร่างจากไปพร้อม ลวีเหิน

ชูอิงขึ้นรถม้า ภายในรถม้าไม่มีเครื่องประดับ เช่น งาช้าง หรือหินโมรา ภายนอกดูเรียบง่ายธรรมดา ไม่ซับซ้อน แต่ผู้ที่สัมผัสด้านนี้จะรู้ว่ารถม้าคันนี้ได้เพิ่มไม้ไผ่กันแรงสะเทือน ทั้งยังออกแบบกลไกบางอย่าง มูลค่าเหลือคณา

รถม้ามุ่งหน้าไปทางจวนสกุลชูซ่าฯ ในขณะที่ชูอิงซึ่งอยู่ในรถม้าจมอยู่ในภวังค์ความคิด

ตั้งแต่ได้ยินเสียงคุณหนูสามสกุลชูผู้นั้น นางก็รู้สึกหัวใจ ความทรงจำที่ถูกฝังกลบพลันทะลักออกมาราวน้ำที่พุ่งจากท่อนบ ไม่ว่าทำอย่างไรก็มีอาจสกัดกัน ไบหน้าเปี่ยมเมตตาอันอ่อนโยนดุจน้ำของฟูเหริน* คณงามปรากฏทุกคืนก่อนนอน เสียงหัวเราะสนุกสนานดังก้องที่ชิงช้าใต้ต้นอิง ภาพและเสียงปรากฏขึ้นเบื้องหน้า นางและดั่งสะท้อนข้างหูนางอีกครั้ง

วันหนึ่ง ฟูเหรินคณงามล้มลงใต้ต้นอิงและกระอักเลือดออกมา ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท ก่อนสิ้นลมหายใจในเวลาต่อมา โดยไม่ทันสังเสียใด ๆ ทั้งสิ้น ซ้ำร้ายศพของนางยังถูกเผา กลายเป็นควันลอยขึ้นฟ้าอย่างรวดเร็ว...เด็กหญิงตัวน้อยร้องไห้จนสลบ แต่ไม่มีผู้ใดสนใจ ในโลกปัจจุบัน นางเป็นสายลับซึ่งเป็นงานอันตราย และเกิดโชคร้ายเสียชีวิตลงขณะปฏิบัติภารกิจ พอฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง นางก็กลายเป็นเด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นแล้ว

ชูอิงหลับตาลง สมองผุดภาพไบหน้าอาบเลือดของฟูเหรินคณงาม นางพลันเจ็บและแน่นหน้าอกอย่างประหลาด บางทีนี่อาจเป็นความผูกพันทางสายเลือด กระมัง แม้จะเปลี่ยนวิญญูณแล้ว แต่ร่างนี้ยังคงคิดถึงมารดาของนางดังเช่น

*นายหญิง หรือภรรยา เป็นคำเรียกสตรีที่ออกเรือนแล้วอย่างให้เกียรติ

ที่ผ่านมา

ทันใดนั้น...

“หยุด...” สารถึตั้งสายบังเหียนอย่างตื่นตกใจ ม้ายกขาหน้าขึ้นสูง ก่อนหยุดฝีเท้าที่มุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่สู้ยินยอม

ชูอิงตื่นจากภวังค์ นางขมวดคิ้วเล็กน้อย

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” ลวี่เหินเห็นสีหน้าชูอิงไม่ดีนัก จึงเปิดม่านดูข้างนอก

“คุณหนู ข้างหน้ามีบุรุษผู้หนึ่งนอนสลบอยู่ขอรับ” ลุงจง สารถึรู้สึกราวถูกยัดเยียดความผิด รมม้ายังไม่ทันจะชนอีกฝ่าย อีกฝ่ายกลับยืนเซแล้วล้มลงไปแล้ว

ชูอิงมองลอดม่านรถม้าที่ถูกเลิกออก เห็นชายหนุ่มบนพื้นสวมชุดดำสนิท บริเวณแอวสวมเข็มขัดประดับหยก รูปร่างสูงโปร่ง งามพร้อมไปทุกสัดส่วน แม้ยามนี้จะสลบไสลไม่ได้สติ ทว่าร่างนั้นก็กลับกำจายกลิ่นอายแห่งความห้าวหาญทะนง ตลอดจนรังสีอำมหิตไม่น่าเข้าใกล้

ชูอิงลงจากรถม้ามาหยุดพิจารณาชายหนุ่มอย่างละเอียด บุรุษผู้นั้นสวมน้ำกากปิตาจแปลกตา ใบหน้ากว่าครึ่งถูกบดบังไว้ได้หน้ากาก เห็นโครงหน้าเพียงรางๆ ให้ความรู้สึกคลุมเครือราวหิมะที่ปลิวไหวในกระแสลม

ทันใดนั้นคิ้วโก่งงามของชูอิงพลันขมวดน้อยๆ ด้วยนิสัยระแวดระวังที่ติดตัวมาแต่กำเนิด นางได้ยินเสียงควมม้าย่างใกล้เข้ามา

“พยุเงาขึ้นรถม้า เร็วเข้า!” น้ำเสียงชูอิงเจือความรีบร้อน

ลวี่เหินกับลุงจงรีบปฏิบัติตามคำสั่ง คนทั้งสามช่วยกันแบกร่างชายหนุ่มที่หายใจรยรินขึ้นรถม้า

“ลวี่เหิน เจ้าไปนั่งกับลุงจงข้างหน้า”

“คุณหนู...” หญิงชายอยู่ด้วยกันในที่ลับตาตามลำพังดูจะ...ไม่ค่อยเหมาะสม กระมัง ลวี่เหินทำท่าจะพูด ทว่ายังไม่ปากไว้

“แก้ปัญหาเฉพาะหน้าสำคัญกว่า เรื่องนั้นเจ้าไม่ต้องคิดมาก” ชูอิงพูดจบก็สั่งลุงจง “ไปได้ ไม่ต้องเสียเวลาแล้ว”

เสียงฝีเท้าม้าดังใกล้เข้ามาทุกขณะ จะช่วยคนก็ต้องช่วยทันที เพราะ

หากถูกจับได้ นางคงไม่พ้นข้อหาซ่อนตัวนักโทษ โทษจะยิ่งหนักขึ้นไปอีก แม้จะเป็นเพียงการคาดเดา ทว่าชู่อิงค่อนข้างมั่นใจกับการคาดเดาของตนเองทีเดียว

ลู่จงฟาดเสื้ออย่างแรง ม้าพันธุ์ดีพุ่งทะยานไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

รถม้าวิ่งอย่างมั่นคง ไม่โคลงเคลงแม้แต่น้อย ชู่อิงนั่งบนเบาะอีกด้าน ยกมือเท้าค้าง ขยับนิ้วชี้เกาะแก้มเป็นระยะ ดวงตาคู้งามพินิจมองชายแปลกหน้าอย่างละเอียด

ใบหน้าของเขาซ่อนอยู่ใต้หน้ากากซึ่งทาบทับด้วยเงาแดดที่เคลื่อนไหว ทำให้มองเห็นไม่ชัดเจน แมื่อดวงตาคู่นั้นปิดสนิท ทว่ายังให้ความรู้สึกน่าเกรงขาม ประดุจพลังยิ่งใหญ่เกรงกลัวของอินทรีที่กำลังฉายออกมาในคืนเดือนมืด ริมฝีปากบางได้รูปเม้มเป็นเส้นตรงที่เผยออกมานอกหน้ากากนั้นแลดูโหดเหี้ยม เย็นชา และยโสโอหัง ชวนให้ชู่อิงสงสัยว่าใบหน้าที่อยู่ใต้หน้ากากเป็นเช่นไร เมื่อคิดเช่นนั้น นางจึงยื่นมือไปที่แก้มของชายหนุ่มอย่างอดไม่ได้

ทันทีที่ชู่อิงปลดหน้ากากของเขา ก็รู้สึกถึงแรงจู่โจมอย่างฉับพลัน มือทรงพลังข้างหนึ่งคว้าข้อมือขาวผ่องของนางไว้ ความเจ็บปวดอันมิอาจบรรยาย ทำให้นางเกือบร้องออกมา นางโมโหพยายามแกะมือข้างนั้นออก ทว่าแกะอย่างไรก็ไม่สำเร็จ มือของชายหนุ่มบีบแน่นขึ้นทุกทีราวปลอกเหล็กที่มีปาน

ทันใดนั้นชายหนุ่มที่สมควรสลบไสลผู้นี้ก็กระซอกชู่อิงไปกอดแนบอก นางไม่ทันระวังจึงถูกกระแทกจนเจ็บ ยังไม่ทันสะดุ้งขึ้นใด ๆ ก็ถูกจุมพิตทรงอำนาจกดทับอย่างรุนแรง

“อู่...” ชู่อิงเบิกตากว้าง เบื้องหน้าคือใบหน้าของอีกฝ่ายในระยะประชิด ชายหนุ่มผู้มีรูปโฉมงดงามทว่าดิบเถื่อนจุมพิตนางอย่างเพลิดเพลิน...จุมพิตนี้แฝงไปด้วยการจู่โจมอย่างหนักหน่วง อุกอาจ และดุเดือด ชวนให้ประหลาดพิเรนทร์ ในจังหวะที่ปลายลิ้นของคนทั้งสองพันเกี่ยวกันนั้น ราวทุกอย่างรอบตัวหมุนตัว...

ไม่รู้ว่ามีนานไปนานเพียงไร เสียงตะคอกน่ากลัวจึงดังขึ้นจากด้านนอก “รถม้าคันข้างหน้าหยุดเดี๋ยวนี้!”

แม้ลู่จงและลวีเหินจะเตรียมใจไว้บ้างแล้ว ก็ยังอดกังวลไม่ได้ จะทำ

เช่นไรดี พวกเขาไม่สมควรช่วยบุรุษบาดเจ็บผู้นี้จริงๆ หากถูกจับได้ละก็...เมื่อมองกองทหารที่โอบล้อมรถม้าแล้ว ลุงจงได้แต่โอดครวญในใจ

ลุงจงได้รับคำสั่งจากชูอิงแต่แรกว่าหากไม่จำเป็นจริงๆ อย่าให้ผู้ใดสาวมาถึงจวนอัศวินเสนาบดีเด็ดขาด ลุงจงรีบกระโดดลงจากรถม้า แสดงท่าทีอ่อนน้อมพร้อมกันนั้นก็ฉวยโอกาสยักตุงเงินหนักๆ ให้ฝ่ายตรงข้าม “ได้เท่าทั้งหลายเกิดอะไรขึ้นหรือขอรับ พวกเราแค่คนสัญจรไปมาเท่านั้น!”

ทหารผู้เป็นหัวหน้าเก็บตุงเงินอย่างคุ่นเคย ใบหน้าเคร่งขรึมน่ากลัวเมื่อครู่ผ่อนคลายลงเล็กน้อย “มีนักฆ่าหลบหนีจากวังหลวง รถม้าทุกคันต้องถูกตรวจค้นไม่มียกเว้น! หากได้ยินแล้ว คนที่อยู่บนรถลงมาให้หมด!”

ลุงจงกับลวีเหินสบตากัน ต่างเห็นแววร้อนรนในดวงตาอีกฝ่าย ทว่าคนทั้งคู่เคยผ่านร้อนผ่านหนาวมามากมาย ดังนั้นสีหน้ายังคงความสุขุมเยือกเย็น

“คนบนรถรีบลงมาเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นข้าจะส่งพวกเจ้าทุกคนไปศาลว่าการ!” ทหารนายนั้นพูดเสียงกร้าว

ลวีเหินเห็นชูอิงยังนิ่งเงียบก็ส่งเสียง “บังอาจสิ้นดี! กล้าวางอำนาจใส่คุณหนูของพวกข้าหรือ ชุดเกราะนี่คงไม่ยากสวมแล้วกระมัง รู้หรือไม่ว่าคุณหนูของพวกข้าสามารถเขี่ยเจ้ากระเด็นจากตำแหน่งได้ตั้งแต่วันนี้”

คนหนึ่งอ่อนน้อม คนหนึ่งแข็งกร้าว ลุงจงกับลวีเหินผสมผสานความต่างได้อย่างลงตัว

“เจ้ายังไม่รับทูลปากอีก ฐานะของคุณหนูใช้เรื่องที่เกี่ยวปาวประกาศได้หรือ” ลุงจงแสวงท่าทีโมโห ตะคอกลวีเหิน

ทหารผู้นั้นสงสัย ตำแหน่งที่ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวงคืออะไร คือ ผู้ใดจะรู้ว่าขุนนางที่ตนล่วงเกินนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์หรือไม่ ดังนั้นเมื่อเจอคนแข็งกร้าวใส่คนทั่วไปย่อมต้องคิดให้รอบคอบ

เวลานี้บรรยากาศภายในรถม้าตึงเครียดไม่แพ้กัน ชูอิงซึ่งได้สติหลังจากถูกขโมยจุมพิตเริ่มออกแรงขัดขืน ทว่ามือทรงพลังของอีกฝ่ายกลับกดศีรษะนางไว้ รังแรงนางแนบอกรแน่นหนา ชูอิงโกรธจัด ใช้สันมือสับหลังคอชายลึกลับอย่างแรง ท่วงท่า

ว่องไวเด็ดขาด สัมฤทธิ์ผลอย่างง่ายดายเป็นธรรมชาติด้วยทักษะในชาติก่อนของนาง

ในปริบทที่ชายหนุ่มทรุดลงนั้น ชูอิงเปิดกลไกในรถม้า ปล่อยร่างเขาร่วงลงไปในชั้นลับด้านล่างซึ่งมีพรมรอง จากนั้นปิดกลไกอย่างไร้สัมผัสเสียง เพียงเท่านี้ทุกอย่างก็กลับสู่สภาพเดิม ไม่มีสิ่งใดผิดแปลกไปแม้แต่น้อย

เมื่อจัดการปัญหาขุนวยเรียบร้อยแล้ว ชูอิงจึงให้ลวีเห็นประคองลงจากรถม้าด้วยท่าทางอ่อนแอช่วยเหลือตนเองไม่ได้ พอยืนมั่นคงดีแล้วก็ค้อมกายให้ทหารผู้นั้น นางในยามนี้ไม่ใช่สายลับฝีมือฉกาจในชาติก่อน และไม่ใช่เจ้าของกิจการร้านอันชูผู้ผ่อนคลายสบายใจ ทว่าเป็นคุณหนูผู้เรียบร้อย งดงาม ชี้ฉลาด และอ่อนแอ

“ร่วมมือกันหาตัวคนร้ายเป็นหน้าที่ของชาวเมืองทุกคน เชิญพวกท่านตรวจดูให้ละเอียดเถิด ค่อยๆ ดูดี ๆ พวกข้าไม่ขัดขวางแน่นอน” ชูอิงทำท่าอ่อนแอ ดูคุณหนูผู้ไม่เคยผ่านโลกมาก่อน ดูแบบบางน่ารักคล้ายกระต่ายขาวตัวน้อย

ทหารเห็นชูอิงมีท่าทางดั่งกิ่งหลิวที่สะท้านยามต้องลม กิริยางดงามชวนมอง ดวงตาคู๋ดำขลับราวหยดหมึกใสวาว เต็มไปด้วยชีวิตชีวา เมื่อชูอิงมองมา หัวใจที่นิ่งสงบมาหลายปีก็สั่นสะท้าน

พอตั้งสติได้ ทหารก็ส่งเสียงกระแอม กลบเกลื่อนกิริยาเสียมารยาทของตน “ข้าปล่อยล่วงหน้าแล้ว คุณหนูโปรดอภัย”

“มิได้ ขอเพียงพิสูจน์ความบริสุทธิ์ใจของข้าได้ก็พอแล้ว” ชูอิงเกรงว่าบุรุษที่นางพาดจนสลบไปจะฟื้นขึ้นมาก่อนจึงสร้างท่าสั่นไหวตกกลัว เบือนหน้าหนีไปอีกทางแล้วรีบพูดว่า “เวลาก็กว้างเลยทุกทีแล้ว ได้เท่าแรงมือข้าเถิดเจ้าค่ะ!”

พอเห็นว่าทำให้ชูอิงตกใจกลัว ทหารก็นึกละอายใจลึกๆ รีบสั่งพลทหารให้ตรวจรถม้าทันที โดยปกติหากเป็นรถม้าคันอื่น พวกเขาจะใช้ดาบแทงเข้าไป แต่เวลานี้เขากลับละชั้นตอนนี้แล้วโบกมือว่า “ปล่อยไป!”

“ได้เท่าตรวจดูดีแล้วหรือเจ้าค่ะ” แพขนตาของชูอิงสั่นน้อยๆ ราวยังกังวล

ทหารรู้สึกสงสารนาง เขาระโดดขึ้นหลังม้า คารวะชูอิงอย่างรู้สึกผิด จากนั้นจึงดึงสายบังเหียนตะโกนว่า “ปล่อยท่านแล้ว ไป!”